

Bence Lajos

Békéltető vers önmagammal

(Ahogy békésen indul egy álom, s lesz belőle vers)

Imrének és Péternek, kinek-kinek kedvére

Ahogy indult álomban, a mese,
kellett hozzá egy nyugtalan vese,
meg kintről beszűrődő esőhang-szag,
távolból induló vonatfütyty,
konduló harang – várni, míg kizuhan,
szétesik a forma, s önnön robajába
belevész a hangsúly, s eltalált
madárként tollából lecsupaszítva döglök,
ahogy a vágányaitól megszabadult szerelvény
még egy ideig követi sín pár irányát,
akaratát

Ahogy az unalom fokozatosan
átvált merengésbe, s készül
az új szókaptár, hangoknak,
sójajoknak, ahogy készül a jelentésekkel
teli notesz, ahogy a besúgás
lassan kiváltsággá lesz,
ahogy szótárunkból kifogy a jó,
s jó hogy akad még,
kivetni való, ahogy unjuk
a folyamatot, melyből veszélyes
ár lesz, bár csermely korában
nem a táplálja semmi vátesz,
ahogy a szellem folyton lóvá tesz,
míg ki nem csordul az ember vére,
ráhullva önnön papírunkra,
s parancsot nem kap a túfajú
nyomtatónk egyazon ujjunktól,
már indul is a kőkemény munka,
– majd a szöszmötölés, míg
a költemény-örlemény az irat-zúzda
csíkjaiból újra összeáll,
kapkodni szél keze után,
ahogy szárnyra kél
egy két és, meg e-s,
az „akkor-ok” k-i,

Ábel és Káin,
s mitől is lehetne minden
„fain”, meg a hátam is fáj már
az ülésbe, inkább mennék át
az öklelésből ölelésbe,
hagyni békén a papírt, egy rövidke
„bánom is énnel” elintézni,
mit a papné, mit a pap írt,
s kinek-kinek ki
kije volt, s miért az,
ujjgyakorlatnak azért ennyi
is megtesz(i), a hosszú folyású
vers kezdetét veszi.

Ezért újabb vershelyzetet
– jaj, de régi kedvencem! –
ide mímelek, szavak bokrai mögül
lesem a hatást, az arcokon az
elhalványodást, felvigyorgások és
a fapofa között a máglyarakást,
az orosz fehér és a magyar
mézes közötti felkacagást,
kisdobos és a dobos torta
közötti fény-árny szipogást,
a vasfüggöny és a demokrácia
között a szakadást, ahogy
a törvény teszi (J.A.) azt,
de: békén hagyni a ravaszt

Szóval, ahogy indult
álmomban kese lábon a mese,
átlényegülve a kinti és a benti
tér, ahol felütötte
fejét a véresen furcsa
álom-játék megidézve
Imrét, Pétert, Kosztolányit,
Domonkost, meg Tolnait.
A fenti intelmet
megfogadjátok, mert véresen
komoly a mese, s a viláért
sem árulom el, miért,
s hogyan, mily körülmények,
irdatlan merengések
között írtam, míg bírtam,
ha tetszik a gondolat,
az vessen rám szemet,
dobjon rám követ, ki még
nem volt senkinek követé.

Mellékdal

Megérdemelnénk vers, hogy
megkövezzenek, mint az utcát,
melyet lánctalp taposott
sárrá, vörös iszap mérgezett
ronggyá, legyen ezerszer hosszabb
ennél, legyen a világ játszótér,
s mi apró csecse becsék,
játszótéren a játék, vagy
valami mitológiából itt-maradt
abált szalonna, mi leng a cinegék
miatt a kertben, főlegyenesedett
kedvvel, irány a fürdőszoba,
a reggel nagy ajándéka, utána a kávé,
délig ezzel kibírom, kábé, kábé
kilenc után úgyis mindegy,
ez a nap is elkezdődött,
kint robbanásig feszült...
(Vajon mi hajtja „az üres űrt?”)

Fischer György: Cikk -